

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem ve věci

žalobce: **M. CH.**

státní příslušnost Alžírsko

zastoupeného Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem

sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti

žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**

sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 8. 2018, č. j. CPR-13278-2/ČJ-2018-930310-V-241, o správním vyhoštění

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokáta Mgr. Ladislava Barty se určuje částkou 6 800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 24. 8. 2018, č. j. CPR-13278-2/ČJ-2018-930310-V-241 bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Frýdek-Místek č. j. KRPT-26841-45/ČJ-2018-070022 ze dne 5. 3. 2018, jímž bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na dobu 18 měsíců.
2. Žalobce podal v zákonné lhůtě u zdejšího soudu žalobu proti rozhodnutí ze dne 24. 8. 2018, č. j. CPR-13278-2/ČJ-2018-930310-V-241 a v doplnění žaloby učiněném jeho ustanoveným právním zástupcem vytýkal žalovanému nesprávné posouzení přiměřenosti zásahu žalobou napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života a nezohlednění ust. § 50a odst. 3, písm. b) zákona o pobytu cizinců. V průběhu správního řízení bylo prokázáno, že v České republice žije jeho partnerka – v mezidobí již jeho manželka a novorozená dcera, s nimiž žije ve společné domácnosti a podílí se na materiálním i citovaném zabezpečení výchovy a výživy své dcery. Je proto nepochybné, že v České republice je střed jeho soukromým a rodinným zájmů a že právě zde vykonává vůči nezletilé dceři svou rodičovskou zodpovědnost a to obvyklým způsobem. Zatímco k narození jeho dcery došlo až v době jeho nelegálního pobytu na území Schengenského prostoru, svůj vztah s družkou navázal již před příchodem do České republiky. Se zřetelem k věku nezletilé dcery a k praktické nemožnosti vystěhování jeho ženy do Alžírsku způsobenou zásadními kulturními a společenskými důvody je fakticky vyloučeno, aby žalobce svůj rodinný život mohl realizovat na území svého původu v Alžírsku, neboť je zřejmé, že by do jeho vlasti jej nemohla jeho rodina následovat. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalované, že správní orgán I. stupně neměl jinou možnost než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že v jeho případě bude jím podaná žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal ještě před vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění, zastavena pro nepřislusnost a že bude žalobce předán státu příslušnému k posouzení této žádosti, tj. do Německa. V jeho případě mělo být postupováno podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců, odst. 3 písm. b) – event. i písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce je cizincem, který neoprávněně vstoupil na území České republiky a má být vydán na základě Dublinského nařízení do Německa. S ohledem na to, že nebyl zajištěn podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je rovněž splněna podmínka, že mu bylo umožněno dobrovolné vycestování. Žalobce se proto domáhal, aby napadené rozhodnutí žalované bylo zrušeno a věc jí byla vrácena k dalšímu řízení.
3. Žalovaná ve svém vyjádření k podané žalobě navrhovala zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalované ze dne 24. 8. 2018, č. j. CPR-13278-2/ČJ-2018-930310-V-241 a z připojeného správního spisu Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort č. j. KRPT-26841/ČJ-2018-070022 a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud přitom přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí

vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících ze správního spisu správního orgánu I. stupně vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že:

- podle záznamu ze dne 29. 1. 2018 se v tento den v 10.15 hod dostavil na Oddělení pobytové kontroly a eskort Odboru cizinecké policie Krajského ředitelství Moravskoslezského kraje žalobce, který tam požádal o poskytnutí mezinárodní ochrany. Následně bylo u něj provedeno daktyloskopování, jehož výsledkem byl pozitivní výstup v systému AFIS a EURODAC. Žalobce předložil cestovní pas DZA č. X bez příjezdových a příletových razítek a bez víza či povolení k pobytu. Lustrací v dostupných evidencích bylo zjištěno, že žalobce nemá k pobytu na území České republiky žádné oprávnění. S ohledem na pozitivní nález v systému EURODAC, který byl původně z Německa, byl učiněn dotaz na OMV Petrovice, kdy tento orgán Policii ČR sdělil, že žalobce nemá pro Spolkovou republiku Německo žádný platný pobytový titul. Dne 26. 9. 2016 podal v Německu žádost o azyl a dne 14. 12. 2016 byl považován za osobu, která se odstěhovala neznámo kam. Azylové řízení bylo proto dne 24. 3. 2017 zastaveno a dnem 3. 3. 2017 byl upozorněn na nebezpečí jeho vyhoštění. Na území Německa je vyhlášeno národní pátrání za účelem jeho zadržení a následného vyhoštění. Dne 29. 1. 2018 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci jeho vyhoštění z území členských států Evropské unie;

- dne 29. 1. 2018 bylo vydáno oznámení zahájení správního řízení s žalobcem ve věci jeho správního vyhoštění z území členských států Evropské unie;

- dne 29. 1. 2018 byl s žalobcem sepsán protokol o výsledku, z něhož krajský soud zjistil, že žalobce byl seznámen se skutečnostmi uvedenými ve výše citovaném úředním záznamu a vypověděl, že na území Schengenských států přicestoval v září 2015, konkrétně na území Řecka, odkud následně cestoval přes území Makedonie, Srbska, Rakouska až do Německa. Nynější hranice Schengenského prostoru překračoval mimo oficiální místa bez povolení. V Německu pobýval od září 2015, byl bez povolení k pobytu, až do 27. 1. 2018, kdy odcestoval autobusem do České republiky do Prahy a následně vlakem do Bohumína. Je ubytován u své družky M. K. na adrese B., N. 239. V Německu ilegálně pracoval jako obsluha různě po restauracích. Na území České republiky nemá žádné společenské, kulturní vazby nebo ekonomické závazky. Má zde družku M. K., narozenou X, se kterou má dceru L. K., narozenou X. V Německu dával pouze otisky prstů na policii, není si však vědom toho, že to byla žádost o azyl. O azyl požádal v České republice dne 29. 1. 2018;

- ze záznamu ze dne 31. 1. 2018, že v tento den byla Oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort Frýdek-Místek provedena pobytová kontrola na adrese B., N. ul. 239. V tomto bytě se nacházela M. K., narozená X, která sdělila, že v předmětném bytě pobývá společně se svou matkou Š. K., narozenou X a svými třemi nezletilými dětmi D. K., narozenou X, F. K., narozeným X a L. K., narozenou X. Uvedla, že žalobce na této adrese nikdy fakticky nepobýval, zdržoval se na území Německa. Do Bohumína přicestoval dne 27. 1. 2018 a dne 29. 1. 2018 navštívil Oddělení pobytových agent v Ostravě. V bytě má uložen pouze malý batoh se svými osobními věcmi, v koupelně byly pouze dámské hygienické potřeby. Z provedeného šetření nebylo prokázáno, že by žalobce s M. K. sdílel společnou domácnost;

- z rodného listu L. K., vystaveného dne 18. 9. 2017, že je v něm jako matka uvedena M. K., narozená X a otec není uveden;

- z protokolu o výsledku žalobce ze dne 16. 2. 2018, že účelem cesty žalobce z Alžírsko do Evropy bylo to, že obdržel povolávací rozkaz k nástupu vojenské služby. Uvedl, že se nechce stát vojákem a používat různé zbraně, jelikož z toho má strach. S přítelkyní M. K. se se seznámil asi v březnu nebo dubnu 2015 přes sociální síť Facebook. Přítelkyně mu poslala nějaké své fotky a poprvé se setkali v německém Dortmundu v dubnu 2016. Byli spolu v hotelu, kde s ním zůstala asi tři noci. V Dortmundu se opětovně setkali v měsíci srpnu 2016 a poté za ním jezdila každý měsíc od září 2016 až do března 2017. O narození dcery L. se dozvěděl od přítelkyně ihned po porodu večer. Přítelkyně mu tuto zprávu telefonovala. Svoji dceru viděl až nyní 27. 1. 2018, jinak ji viděl pouze na fotkách, které mu přítelkyně poslala přes Facebook. Finančně se na výchově dcery nijak nepodílel a neposílal jí ani žádné věci. V rodném listě dcery není jako otec uveden, protože během porodu nebyl v České republice a k zápisu na matrice je potřeba jeho přítomnosti a jeho doklady. Nyní chtějí dát vše do pořádku a žalobce čeká na zaslání nějakých dokladů z Alžírsko. Na území České republiky nyní nepracuje, neboť teď ještě šest měsíců nemůže. S přítelkyní ve společné domácnosti zatím nikdy nebydleli, nyní jen asi dva dny. Na otázku, zda má žalobce nějaké vazby k České republice, případně závazky či pohledávky, odpověděl, že tady má přítelkyni M. a dceru L. Dodal závěrem, že v České republice chce žít s přítelkyní M. K. a dcerou, chce tady pracovat a živit rodinu;

- z protokolu o výsledku M. K. ze dne 16. 2. 2018, že žalobce není veden v rodném listě jejich společné dcery L.K., jelikož v době jejího narození nebyl na území České republiky a nemohl se dostavit na matriku k zápisu do rodného listu. Je jí známo, že žalobce žádal v Německu o mezinárodní ochranu, pobíral příspěvek pro azylanty ve výši 300 Euro měsíčně a domnívá se, že tam nepracoval. Cesty za ním do Německa si platila sama, žalobce jí občas přispěl nějakou finanční částkou. Poprvé za ním do Německa přijela v dubnu nebo květnu 2016 a zdržela se jednu noc, podruhé přijela v srpnu 2016 na dvě noci. Poté již do Německa jezdila jednou za měsíc až do dubna 2017 a následně necestovala z důvodu těhotenství. S žalobcem chtějí žít společně a vychovávat dceru L., svatbu zatím neplánují. Dále mimo jiné uvedla, že žalobce k České republice nemá žádné závazky, vazby ani pohledávky kromě její osoby a dcery. Nedovede si představit, že by musel území České republiky opustit, s tím nepočítá a možná by ho následovala do jeho rodné země. Není jí známo, že by žalobce v zemi původu měl nějaký politický problém, zmiňoval se jen o tom, že by mohl jít do vězení v důsledku nenastoupení vojenské služby;

- ze závazného stanoviska Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ze dne 19. 2. 2018, že vycestování žalobce do Alžírské demokratické a lidově demokratické republiky je možné.

6. Součástí správního spisu správního orgánu I. stupně je jeho rozhodnutí ze dne 5. 3. 2018 č.j. KRPT-26841-45/ČJ-2018-070022, jímž bylo uloženo žalobci správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 18 měsíců. Součástí správního spisu žalované je odvolání žalobce ze dne 14. 3. 2018 doplněné na výzvu správního orgánu I. stupně podáním ze dne 21. 3. 2018. O tomto odvolání, jak bylo shora uvedeno, rozhodla žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím.

7. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.
8. Podle ust. § 174a téhož zákona, při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
9. Podle ust. § 50a odst. 3, písm. b) citovaného zákona policie vydá rozhodnutí o povinnosti opustit území cizinci, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území a má být předán podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. 1. 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie. Podle ust. § 50a odst. 3, písm. c) téhož zákona vydá policie rozhodnutí o povinnosti opustit území cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území.
10. Krajský soud vázán ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, tak jak byly uvedeny v podání právního zástupce žalobce ze dne 5. 11. 2018. V něm žalobce především namítal, že bylo ve správním řízení jednoznačně prokázáno, že v České republice žije jeho partnerka – nyní již manželka a novorozená dcera, s nimiž žije ve společné jedné domácnosti a podílí se na materiálním i citovaném zabezpečení výchovy a výživy své dcery. Vůči své nezletilé dceři tedy vykonává rodičovskou zodpovědnost obvyklým způsobem. V této souvislosti žalobce namítal, že byt' k narození jeho dcery došlo v době jeho nelegálního pobytu na území Schengenských států, svůj vztah s družkou (nyní již s manželkou) navázal ještě před příchodem do České republiky. K uvedeným tvrzením žalobce předložil fotokopii oddacího listu, podle kterého dne 24. 8. 2018 uzavřel manželství s M. K., narozenou X. Dále předložil rodný list nezletilé L. Ch., narozené X vystavený dne 4. 9. 2018, v němž je uveden jako otec této nezletilé. Žalobce dodal, že s ohledem na věk nezletilého dítěte a faktickou nemožnost vystěhování manželky do Alžírsku je vyloučeno, aby svůj rodinný život realizoval v zemi původu, kam by jej jeho rodina nemohla následovat.
11. Krajský soud především poznamenává, že podle ustálené judikatury Evropského soudu pro lidská práva i Nejvyššího správního soudu jsou pro posuzování otázek cizineckého práva a tedy i problémů týkajících se správního vyhoštění rozhodující faktory, mezi které nesporně patří i rodinná situace cizince, počet nezletilých dětí a jejich věk včetně toho, jak může být jeho soukromý nebo rodinný život narušen. Přitom právě způsob, jakým žalovaná hodnotila přiměřenost zásahu svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce napadal jako nesprávný. Jak bylo ovšem zjištěno z obsahu správního spisu správního orgánu I. stupně, žalobce přicestoval na území Schengenských států v blíže neurčenou dobu v roce 2015, od září 2015 nelegálně pobýval v Německu až do 27. 1. 2018, kdy přicestoval do České republiky. Na území států Evropské unie pobýval neoprávněně, nedisponoval platným vízem ani oprávněním k pobytu, ve Spolkové republice Německo podal žádost o mezinárodní ochranu, přičemž řízení o této žádosti bylo zastaveno pro jeho neznámý pobyt a následně v tomto státu bylo po něm vyhlášeno národní pátrání za účelem zadržení a vyhoštění. Ve své výpovědi žalobce popíral, že by mu bylo známo, že v Německu podal žádost o mezinárodní ochranu, což je v přímém rozporu se

zjištěním v systému EUODAC. Se svoji přítelkyní, nyní již manželkou, se seznámil výše uvedeným způsobem a o narození dítěte se podle své výpovědi dozvěděl z telefonátu matky dítěte. Nezletilá L. se narodila dne 14. 9. 2017, přičemž žalobce tuto nezletilou a její matku navštívil až dne 27. 1. 2017, do té doby s nimi nesdílel společnou domácnost a nijak se nepodílel na její výchově a výživě. Do té doby minimálně nebyl veden ani v rodném listu nezletilé jako otec. Krajský soud opětovně zdůrazňuje, že je povinen vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době vydání rozhodnutí žalované, tedy k datu 24. 8. 2018, tedy k datu, kdy pobýval žalobce na území České republiky nelegálně a kdy nebylo možno rozhodně učinit závěr o existenci jeho rodinného vztahu k nynější manželce, tehdy přítelkyni M. K. a k nezletilé L. K. Na tomto závěru nic nemůže změnit skutečnost, že v den vydání rozhodnutí žalované o zamítnutí jeho odvolání a potvrzení rozhodnutí správního orgánu I. stupně o správním vyhoštění dne 24. 8. 2018 uzavřel sňatek s M. K. a že později došlo k zápisu žalobce do rodného listu nezletilé L. jako otce. Ve shodě se správními orgány i krajský soud konstatuje, že pokud žalobce hodlá plánovat svůj rodinný život v České republice, měl k tomu podniknout patřičné kroky, zejména k legalizaci svého pobytu. Vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1, písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců na území České republiky se stanovením doby, po kterou nebude umožněn žalobci vstup na území členských států Evropské unie v délce 18 měsíců z uvedených důvodů, považuje krajský soud za přiměřené a nesouhlasí s žalobní námitkou, že v případě žalobce „bylo ve skutečnosti na místě postupovat podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců odst. 3, písm. b) /event. i c)/, neboť právě žalobce je cizincem, který neoprávněně vstoupil na území České republiky a má být na základě Dublinského nařízení předán Německu“. Poukazované ust. § 50a zákona o pobytu cizinců se týká rozhodnutí o povinnosti opustit území a je v podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývajícího na území České republiky. Na rozdíl od správního vyhoštění v tomto zákonném ustanovení nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území České republiky po určitou dobu. Dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života budou právě s ohledem na absenci zákazu opětovného vstupu na území po určitou dobu méně intenzivní. Přitom samotná skutečnost, že cizinec má na území České republiky rodinné vazby, automaticky nemůže znamenat, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných případech, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území České republiky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018 č.j. 1 Azs 296/2018-35).

12. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud žalobu žalobce jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, přičemž rozhodl tímto rozsudkem bez jednání se souhlasem účastníků řízení podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
13. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, jelikož žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné prokazatelné náklady nevznikly (§ 60 odst. 1 s.ř.s.).
14. Ustanovenému právnímu zástupci žalobce byla přiznána odměna za zastupování žalobce v celkové výši 6 800 Kč představující 2 úkony právní služby po 3 100 Kč a 2 režijní paušály po 300 Kč v souladu s ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 20. prosince 2018

JUDr. Petr Indráček
samosoudce